

## VILÁGSZÉP SÁRKÁNY RÓZSA

Az aranyfogú királyfőről s a Világszép Sárkány Rózsáról mondok mesét mostan nektek, gyerekek.

Hol volt, hol nem volt, de valahol mégis volt, hetedhét országon innét, az Óperenciás-tengeren túl, hol a kurta farkú malac túr - volt egyszer egy király. Akár hiszitek, akár nem, ezé a királyé volt az egész nagy Meseország, még azon is egy sánta arasszal túl, de övé lehetett volna még egy sánta arasszal azon túl is, mégsem látta mosolyogni a királyt emberi szem. De még a királynét sem. Bú volt éjjelük, bú volt nappaluk, mert az Isten nem áldotta meg őket gyermekkel, s mind azon évelődtek, kire hagyják majd nagy Meseországot.

Telt-múlt az idő, s egyszer a királyné azt látja álmában, hogy megjelenik egy ősz öregember, s mondja:

- Ne búsuljon, felséges királyné, jó az Isten, majd megvigasztalja. Tartson számot rá, mához esztendőre olyan gyöngyömadta, aranyfogú táltos fiúval áldja meg az Isten, hogy nem lesz annak párja kerek e világon. De tartson számot arra is, hogy ennek a fiúnak Világszép Sárkány Rózsa lesz a felesége.

Fölébred a királyné, végiggondolja az álmát, s örült is, búsult is. Örült, hogy fia lesz, de búsult is, mert tudta, hogy Világszép Sárkány Rózsát nagy Sárkányország királya elrabolta Tündérországból, s ahány világhíres vitéz utána indult, hogy kiszabadítsa, egy sem tért élve vissza.

No, eltelik az esztendő, s hát csakugyan igaza volt az ősz öregembernek: Isten meghallgatta a király s a királyné sűrű imádságát, megelégtelte sok keserves könnyhullatását, s megáldotta egy gyöngyömadta, aranyfogú fiúval, aki már első nap talpra állott, s megszólalt:

Azt mondta az apjának:

- Édesapám, vigyen engem iskolába, mert tanulni akarok.

Mondta az apja:

- Hogyne vinnélek, édes, drága fiam. Mindjárt befogatok aranyos hintómba, s viszlek, ahová a szíved kívánja.

Egy esztendő, kettő alig hogy eltelt, erős legénnyé cseperedett az aranyfogú királyfi, végigtanulta az iskolákat, bejárt országot-világot, akkor aztán hazakerült, s mondta az édesanyjának:

- Emlékszik-e, édesanyám, hogy mit jövendölt volt az ősz öregember?

Felelt a királyné nagy búsán:

- Emlékszem, emlékszem, édes, drága fiam, bár ne emlékezném!

- Egyet se búsuljon, édes lelkem, anyám - mondta a királyfi -, megkeresem én Világszép Sárkány Rózsát, ha a világ végén van is, s elhozom a sárkánykirálytól, ha addig élek is.

Hiába sírt a királyné, hiába kérte a fiát: maradj itthon, fiam, ne veszítsd el fiatal életedet - az aranyfogú királyfinak nem volt maradása, elbúcsúzott apjától, anyjától, az udvarbéli népektől, s elindult világgá.

Ment, mendegélt a királyfi hetedhét ország ellen, s egyszer, amint este megy rengeteg erdőn keresztül, valami fényességet lát az út közepén, egy pocsolyában.

Közelebb megy, nézi, nézi, s hát a pocsolyában egy icipici aranyos kocsi van, a kocsiban egy szépséges szép asszony, s ámbátor hat fehér mókus volt a kocsi elé fogva, nem tudott kivergelődni a pocsolyából. Bezzeg egy szóval sem kérette magát a királyfi, megfogta a kocsit, s szépen kiemelintette a pocsolyából.

- No, te királyfi, mert látom az arcodról, hogy az vagy - szólt a szép asszony -, jótét helyébe jót várj. Tudd meg, hogy én vagyok a tündérek királynéja, mit kívánsz tőlem?

- Ha te vagy a tündérek királynéja, akkor a te lányod Világszép Sárkány Rózsa. Nem kérek én tőled egyebet: add nekem a lányodat.

Elszomorodott erre a szóra a tündérek királynéja, könnybe borult a szeme, s mondta a királyfinak:

- Igazad van, te királyfi. Az én lányom Világszép Sárkány Rózsa, de mégsem az enyém, mert elrabolta tőlem nagy Sárkányország királya, annak a keze közül pedig nincs ember, aki kiszabadítsa. Mert tudd meg, hogy nagy Sárkányország királya a vasat úgy gyúrja, mint a tésztát, a követ úgy morzsolja, mint a túrót, s a fát úgy töri pozdorjává, mint a kendert. Soha nem győződ le őt, hiába próbálsz szerencsét.

- Már egy életem, egy halálom, én azt mégis megpróbálom - mondta a királyfi. - Ha ő erős, én is az vagyok, ha ő tud egyet, én tudok kettőt.

- Jól van - mondta a királyné -, ha csakugyan meg nem tántorodol erős föltételedben, nesze, adok neked egy többől nőtt három arany hajszálat s egy kilincsmadzagot. Ezzel a kilincsmadzaggal üsd meg háromszor az egy többől nőtt három arany hajszálat, s lesz belőle olyan tártos paripád, amilyen még ezen a világon nem volt, a kilincsmadzagból pedig aranyos, gyémántos kantár. Csak ülj fel a lóra, s ez elvisz téged egy magas hegy aljába, ottan találsz egy forrást, abban fürödjél meg, a hajad egyszeriben arannyá változik, testedet kard nem fogja, s magad hétszerte erősebb leszel, mint eddig voltál. A forrás mellett, a fűzfabokrok közt, találsz egy kardot, melynek csak a hegye látszik ki a földből. Ezt húzd ki, kösd az oldaladra, s ha majd kifáradsz a nagy viaskodásban, vág ez magától is, csak szólj neki: kard, ki a hüvelyből! De még ez sem elég, mert mondom neked, hogy rettentő nagy az ereje nagy Sárkányország királyának.

Adok még három üveget, mind a háromban erősítő ital van. Ha szükséged lesz rá, előbb igyál a legkisebbik üvegből, azután a középsőből s legutoljára a legnagyobbikból. Így tán meggyőződ nagy Sárkányország királyát.

Azzal a királyné a mókuskákat meglegyintette aranycsapós ostorkájával, s úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el, a királyfi pedig ott maradt az út közepén. Elővette az egy többől nőtt három arany hajszálat, megütötte a kilincsmadzaggal, s hát abban a szempillantásban egy gyönyörűséges vasderes paripa lett belőle, a kilincsmadzagból pedig aranyos, gyémántos kantár, de olyan fényes, hogy ragyogó világosság lett egyszeriben a rengeteg erdőben.

Fölpattant a királyfi a vasderesre, s hipp-hopp! mire pitymallott, ott volt ama hegy tövében, megfürdött a forrásban, s ím abban a pillanatban aranyhaja lett, s hétszerte erősebbnek érezte magát, mint annak előtte. Megy a fűzfabokrok közé, s csakugyan ott a kard, kirántotta a földből, felkötötte az oldalára, s azzal ismét felpattant a lovára.

Repült a vasderes, mint a szél, még a szélnél is sebesebben, s egyszerre csak nagyot toppant. Kinyitja szemét a királyfi, s hát egy rézhíd előtt állott meg a táltos.

- Mi baj, édes lovam?

- Semmi, édes gazdám, csak itt vagyunk a rézhíd előtt. Pihenj egy keveset, mert, látod-e, két sárkánykígyó őrzi ezt a hidat, s míg ezeket el nem pusztítod, nem jutsz nagy Sárkányországba. No, pihent is, nem is a királyfi, nekiugratott a hídnak, de még a kicsi ujjának sem volt elég a két sárkánykígyó, egy szempillantásra összekaszabolta. Azzal keresztülugratott a hídon, be nagy Sárkányországba, annak is a kellős közepébe. Ott volt a sárkánykirály gyémántpalotája, egy gyönyörű selyemrétnek a közepén. Éppen akkor kaszálták a selyemrétet aranykaszákkal, rakták a boglyákat gyémántvillákkal, s kint volt Világszép Sárkány Rózsa is, üldögélt egy fa alatt nagy búsán.

Egyenesen elejébe vágatott az aranyfogú királyfi, köszöntötte szépen, illendően Világszép Sárkány Rózsát, s mondta neki mindjárt:

- Ne sírj, ne búslakodj, Világszép Sárkány Rózsa, ím eljöttem, hogy megszabadítsalak.

Felelte nagy búsán Világszép Sárkány Rózsa:

- Eljöhettél s vissza is indulhatsz, engem soha meg nem szabadítasz, itt kell elhervadnom.

- Itthon van-e a sárkánykirály? - kérdezte a királyfi.

- Nincs - felelte Világszép Sárkány Rózsa -, de délebedre hazajő, s bizony jaj lesz neked akkor, te szegény királyfi.

Mondta a királyfi:

- Ahogy lesz, úgy lesz, Világszép Sárkány Rózsa. Az édesanyámnak egy ősz öregember azt jövendőlte volt, hogy te leszel az én feleségem: én eljöttem érted. Akarod-e, hogy megszabadítsalak?

- Jaj, hogyne akarnám!

- Bizony, ha akarod, el is viszlek innét!

Amíg a sárkánykirály hazajött volna, Világszép Sárkány Rózsa megsúgta a királyfinak, hogy a pincében van egy hordó, abban lesz nyilván a sárkánykirály ereje, mert abból szokott inni.

Mondja a királyfi:

- Hozzál egy kulaccsal abból az italból, mindjárt megpróbálom.

Leszalad Világszép Sárkány Rózsa a pincébe, teletölt egy kulacsot abból a hordóból, fölszalad vele, hajt belőle egyet a királyfi, s hát csakugyan sokkal erősebb lett, mint volt annak előtte.

Eközben elkövetkezik a délebed ideje, s hát jó a sárkánykirály táltos lován, s ahogy betoppan az udvarra, meglátja az aranyfogú királyfit.

- Éppen jókor jöttél - kiáltott a sárkánykirály -, téged vártalak, aranyfogú királyfi! Ma éjjel megláttam álmomban, hogy idejössz. Gyere csak az ólomszérűre, \* hadd lám, melyikünk erősebb!

Kimentek az ólomszérűre, ott a király hamarosan kettévágott egy kősziklát a fanyelű bicskájával, az egyik felét a királyfinak dobta, s mondta neki:

- No, te aranyfogú királyfi! Morzsold össze úgy ezt a sziklát, mint én a másik felét, akkor aztán elhiszem, hogy erősebb vagy.

Azzal mindjárt liszté is morzsolta a sziklát.

- Hiszen ez semmi! - mondta a királyfi, s úgy összemorzsolta a sziklát, hogy víz csepegett belőle.

- Látom - mondta a sárkánykirály -, hogy erős legény vagy, most már viaskodhatunk. Várj csak, leszaladok a pincébe, hogy felhozzam a kardomat.

- Nem oda Buda - kiáltott a királyfi -, csak maradj itt, küzdjünk kard nélkül!

- Jól van, hát küzdjünk kard nélkül - s azzal a sárkánykirály derékon kapta a királyfit, s úgy levágta, hogy térdig esett az ólomszérűbe.

No de a királyfi sem hagyta magát, kiugrott a likból, felkapta, megforgatta a sárkánykirályt, s derékig vágta a földbe.

De bizony a sárkánykirály sem hagyta magát, kiugrott, s a királyfit nyakig vágta az ólomszérűbe.

- Megállj csak - rikkantott a királyfi -, mindjárt emberedre találsz!

Kiugrott, megkapta derekán a sárkánykirályt, s levágta, de úgy belevágta az ólomszérűbe, hogy éppen az orráig süppedt le.

De most már nem tudott kiugorni. Könyörgésre fogta, hogy hagyja meg az életét. Azt mondta az arany fogú királyfi:

- Jól van, nem kell nekem a te életed, csak Világszép Sárkány Rózsa kell nekem.

Azzal elindult a királyfi a palotába, de még az ajtó elé sem ért, valahogy kimászott a sárkánykirály a likból, s megállította:

- Hé, aranyfogú királyfi! Várj csak egy kicsit, még egyszer küzdjünk meg.

De mármost a királyfi is elévette a három üveget, s kihajtotta mind a hármat fenékig, aztán neki a sárkány királynak.

No, nem sokáig viaskodtak, fűbe harapott a sárkánykirály.

Hej, istenem, örült Világszép Sárkány Rózsa, de még az aranyfogú királyfi sem búsult. Egy aranyvesszővel megsuhintotta Világszép Sárkány Rózsa a gyémántpalotát, gömbölyű gyémántalma lett belőle, beledugta a keblébe, aztán lóra ültek, s hipp-hopp! meg sem álltak Tündérorszáig, ott is a tündérkirály palotájáig. Ott egyszeriben papot hívtak, nagy lakodalmat csaptak, azután meg ismét fölkerelkedtek, s az aranyfogú királyfi hazájáig, a nagy Meseországig meg sem állottak. Itt megint nagy lakodalmat csaptak, de milyen nagyot! Magam is ott voltam, egy cinegelábat kaptam, s halljatok csudát! - mégis éhen maradtam.

Aki nem hiszi, járjon utána.